

Хай я буду Ваша, бабусю

Василь Сухомлинський

На краю села живе старенька бабуса Марина.

— У неї немає нікого-нікогісінько, — часто говорить матуся маленькій Марійці. Марійка з матусею живуть через дорогу від бабусі Марини.

Устане вранці Марійка, гляне на бабусине подвір'я: сидить старенька на стільчику, гріється на сонці й пильно-пильно дивиться на неї, Марійку.

Марійка біжить до бабусі, вітається:

— Добрий день, бабусю.

— Добрий день, Марійко, — радісно відповідає бабуса. — Посидь біля мене, дитино.

Марійка посидить трохи, послухає казку. Але довго сидіти не хочеться. Ваблять луки, — он скільки метеликів там літає. Вабить річка, — який пісочок чистий там на березі, яка вода тепла...

Марійка збирається йти, а бабуса зітхає.

— Чого ви зітхаєте, бабусю?

— Бо нікому й слова промовити. Одна я, однісінька...

— Хай я буду ваша, бабусю, — тихо шепоче Марійка й цілує її в старечу, зморщену щоку.

— Добре, дитинко, будеш моя, — усміхається бабуса Марина.

До вечора Марійка бігає в лузі, купається, милується метеликами. А тоді й прибіжить на бабусине подвір'ячко й защебече:

— Я не забула, що я ваша, бабусю! Тільки в лузі бігати хочеться!